

מרגש: הנב' רחל הבר תחוי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרקיו יומן מחייו ארכוי המשען

[48]

אל תדונן את חברך

זאת יתרחש הנם. מה אהוזי נוגדים יוצרים מכב אשר על פי דרך הטבע מוריד מאד את הסיכויים למציאת תורם, אך אנחנו הבטחנו להפשל. ניסינו לעודד אותה וקבענו שփגש כאשר נגיע לאוזר המרכז בעז". אכן, באחד הביקורים שלנו בבית החולים 'איכילוב', הגיעו הגעת לפניה יחד עם אמה.

הן פסעו לעברינו, אם ובתמה, ואני לא הצלחתני לנחש בשום פנים ואופן מייה האם וממי הבת - לא משומש שהאם נראה צעירה מכפי גילה, אלא משומש שהבת נראה מבוגרת, כמעט קשישה. לאחר שערכנו היכרות, ישבנו, דיברנו, וודדנו את חגיון כלכליותנו ונפרדנו, מוקומים כל כך נמצא בקרבם תורם מתאים.

עברית תקופה והגית זכותה לנס גלו. נמצאה תורמת שהשתאיימה לה למורות הנוגדים הגבויים (אגב, סיפור מציאת התורמה שווה התייחסות ונכתב עליו בעורורת 'באחד הפרקים') והגית עברה השטלה מוצלחת ברוך ה'. יום למחרת הניתוח הגענו לבקר. אני זוכרת איך נעתקה נשימתי מתחדמתה כאשר ראייתי את חגיון. לא זההית אותה. תוך יממה בלבד התישיר העור שהיה צפוד וקומות כתוזאה מטיפולי הדיאליה הממושכים והפרק להיות חלק. היא הפכה לצעריה ממש בין לילה. המתחזה היה מפעים, ממש לראות בעיניים כמה גודל הפלא שמתחרש בגוף לאחר תרומות כליה.

בחקירה שאל אותו החוקר מודיע יש חולמים שמקבלים תרומות כליה לפני שטעמו' דיאליה? ה שאלה הכאיבה לי כל כך. למה הם מקבלים כדי למןעו סבל. יש תשובה אבל אין טעם להסביר למי שאין מוכן להקשיב. מה שכן . . .

בשכונת תלפיות בירושלים, באותו בנין בו שכנת תחנת המשטרה ובאותה קומה ממש, ישנו מכון דיאליה.

"אדוני החוקר", פניתי אליו בקול ציבר, "כאן, בקזה הקומה, ישנו מכון דיאליה. אני רוצה שנצא לשם כעת. שב שם חמיש דקוט, תצפה במטופלים

המחברים למוניה ולאחר מכון תענה בעצמך על השאלה שאלת". החוקר פעד את פיו ושתק. המנתני. ידעתי שלא נצא לשם, אך רציתי לחת לדברים לחלה. לאחר דקה או שתים אמרתי: "אני מבינה שcut אין לך זמן לצאת למכון הדיאליה, אתה עסוק במשימה החשובה של החקירה שלי, מצעה לך שכך נסיים או לאחר שתגמור את יום העבודה תיגש לשם. חיכנס. תשב כמה דקות, תראה בעיניך כמה סבל נחסן לנו אדם שזכה להזותת כליה לפני שנכנס לתהיליך הקשה זהה ואז תוכל להשיב לעצמך על השאלה שהצתבת".

זהו, יותר לא הסכמתי לדון בנושא. שמרתי על זכות השתקה עד שהחוקר עבר לשאלת הבאה.

אין לי מושג אם נכנס למכון הדיאליה באותו היום או ביום הבאים (תרשו לי לנחש שלא). איני יודעת אם הבין בכלל על מה אני מדברת, אבל אני מקווה שלמד שיעור בנושא 'אל תדונן'. עלולים אל תחשוף שאתה מבין את התמונה לפני שהכרת לעומק את כל צדדייה. למען האמת, גם לאחר מכן. כל עוד לא תגיע למצב בו נתון חברך אין לך זכות לדון אותו.

יום שני, ה' בתשרי תשע"ח שimeo לב, במדור זה ציטטתי את דברי החוקר בהתאם לזכרווני. יתכן בהחלטת שהשאלות נסחו אחרת, שהוספות מילים או השמטה אחרות, אך זה רוח הדברים כפי שנסמרה בזיכרווני.

ישתי בחדרון החקירות מושפלת, מוזהרת, מודעת לעובדה שכל מילה שאומר עלולה לשמש נגדי ונגד בעלי, והותקפתו במכלול של שאלות. מה היה ביום ההוא? מי היה לפני מי בראשמה? מי היה איקס הרשות אצלנו בראשמת המתנה? מה אני יודעת עלך וכך? האם אני מכירה את אדון זווא? על חלק מן השאלות ידעת לענות ועל חלקן לא. בזווית העין ראייתי את החוקר, מהיר כרוח, מקליד כל מילה שלו. הוא קצץ, למד להקליד בקצב הדיבור, לטעד כל מילה, כל פסיק וכל תנג. לרוגע הרשמי לעצמי לעצום עיניים, להזרות את התמונה בזיכרווני. כל מעשיך בספר נכתבים, אכן, שיעור מבהיל קיבלי ש.ם.

החקירה התמשכה. הפה של' ישב, עברו שעות מאוז שתיתי. חתמי חולשה. יאמר לשכחו של החוקר שהוא יצא ליעזמו לשותות ובקיש שיכניסו כוס מים לחדר החקירות.

בשלב מסוים החל החוקר לדבר נגיד בעלי. לא יכולתי לשאת זאת. איך הוא מעז לדבר נגיד אדם ירא ושלם, זו טהורה?

"של נעליך מעיל רגליך כאשר אתה מדבר על בעלי" קטעתו את דבריו. החוקר הרים אל' מבט, נעצר רגע וכחכח בגרונו, לאחר מacen המשיך כאילו לא אמרתי דבר. הוא תחקר, ירד לפרטים וברור עובדות, ענייתו את האמת. "איני יודעת", השבתי על רוב השאלות, ולא היו דברים מעולים! על האחרות. אכן, עלו שם כל כך הרבה 'עובדות' שלא היו ולא נבראו שזה היה מרגעיו ממש. תהית מי טווה את הבדיקה העזובה הזאת, יש בה יותר חדרים מרשת... ."

ואז הגיעה השאלה המקומנת מכל. "מדובר חולמים הנמצאים במצב של טרומם דיאליה" זכאים לתרומות כליה? נמתין עד שיתחילו בטיפול דיאליה, נראה איך יתמודדו עם הטיפול וכייז'יב גוף ורק לאחר תקופה, אם גיעץ הצורך או כשגיעץ הצורך להם תורמי כליה". הרעיון היה משונה ונטול היגיון. אין דבר כזה 'אם גיעץ הצורך', אף אדם אינו מחבר לדיאליה במשך מאות ועשרים שנה. אמן מוכנת הדיאליה מצילה חיים, אך בבד מחלישה את האדם, מסבה לו יסורים קשים והופכת אותו לשבר כל. תרומת כליה מאפשרת לו לחיות בטוב בעזורה ה".

מול עיני עלה תמונה של חגיון, מותיקות מטופלות הדיאליה בארץ. חגיון עברה טיפול דיאליה במשך 31 שנה! מאז הייתה נערה בת 14 עברה תקופה קצרה. בחייבת הדור תרם לה אביה כליה אך היא נדחתה בעבר תקופה קצרה. לאחר מכן, חגיון פיתה נוגדים ולא נמצא עבורה תורם. אני זוכרת את

את משיחותי עמה. היא נשמעה או מיאשת ושבורה.

התהוננה שננסה למצוא לה תורם ואולי בכל

